

Sygn. akt VII U 153/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy A. G.

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy J. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 30 grudnia 2014 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i zalicza J. K. (2) do wzrostu podstawy emerytury wynagrodzenie uzyskane w (...) Spółka z o.o. w L. za lata 1971-1982 i 1984-1999 wykazane w druku Rp7 z dnia 30 października 2000 roku, przy czym za rok 1983 przyjmuje wynagrodzenie minimalne w kwocie 64.800 zł., za rok 1991 w kwocie 23.468.197 zł., za rok 1996 w kwocie 8981,15 zł. i za rok 2000 w kwocie 10.723,15 zł.,

II. w pozostałej części oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 153/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał J. K. (2) prawo do emerytury od dnia (...) roku. Nie uwzględnił wynagrodzeń na podstawie zaświadczenia Rp-7 z dnia 30 października 2000 roku z (...) sp. z o.o., gdyż dokument ten nie zawierał dwóch imiennych pieczętek i podpisów.

Odwołanie od powyższej decyzji odwołanie wniósł J. K. (1) domagając się jej zmiany i ustalenia wysokości emerytury z przyjęciem faktycznie otrzymanych wynagrodzeń zawartych w zakwestionowanym zaświadczeniu Rp-7.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

J. K. (1) urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia (...) roku organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury. Decyzję tę wnioskodawca zaskarżył odwołaniem, które wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 października 2014 roku sygn. akt VII U 2687/13 zostało uwzględnione i

wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia(...)roku (k. 31 akt emerytalnych ZUS). W wykonaniu powyższego wyroku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, w której wysokość emerytury obliczył na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej. Wysokość emerytury wyniosła 1 158,24 zł. Nie uwzględniono dokumentu Rp-7 z dnia 30 października 2000 roku z (...) sp. z o.o., gdyż dokument ten nie zawierał dwóch imiennych pieczętek i podpisów.

Dokument ten został wystawiony przez T. Z., która, w dacie jego wystawiania, była jedyną osobą wchodzącą w skład zarządu przedsiębiorstwa, a jednocześnie główną księgową. Pomimo zatem podpisania tego dokumentu jedynie przez jedną osobę, należy uznać, że został on wystawiony prawidłowo, gdyż osoba ta pełniła podwójną funkcję u pracodawcy. Kwoty wynagrodzeń zostały w nim wskazane na podstawie kart wynagrodzeń przez B. M. (zeznania B. M. – k. 20, zeznania M. Mazurek – k. 20).

Uwzględnienie wskazanych w przedmiotowym zaświadczeniu kwot wynagrodzeń, które były objęte obowiązkiem odprowadzania od nich składek spowoduje, że hipotetyczna kwota wysokości emerytury wnioskodawcy wyniesie 2 049,73 zł. Należy jednocześnie zastrzec, że kwoty te zostały uwzględnione co do zasady zgodnie z wystawionym dokumentem za wyjątkiem: roku 1983, gdzie poszczególne kwoty składników wynagrodzenia nie odpowiadają ich sumie, w latach 1991 i 1996 nie uwzględniono nagród jubileuszowych, gdyż nie było one oskładkowane, w 2000 roku nie przyjęto kwoty 3 956,48 zł z tytułu odprawy, która również nie była oskładkowana. W rezultacie za 1983 roku przyjęto wynagrodzenie minimalne w wysokości 64 800 zł, w 1991 roku kwotę 23 468 197 zł, w 1996 roku 8 981,15 zł, a za 2000 roku kwotę 10 723,15 zł. Wnioskodawca nie kwestionował takiego sposobu obliczenia wysokości jego emerytury (k. 23, 30).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Zakwestionowane zaświadczenie Rp-7 zostało uznane za wiarygodne, gdyż jak wynika z zeznań pracowników spółki, wystawiono je w sposób prawidłowy. T. Z. była jedyną osobą sprawującą jednocześnie funkcje kierownika zakładu i kierownika komórki finansowej, zatem nie było podstaw, aby dokument podpisały jeszcze inne osoby. Zeznania B. M. i M. Mazurek były spójne i logiczne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym. W sprawie nie ujawniono okoliczności przeczących ich wiarygodności.

Odwołanie J. K. (1) jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Wedle zaś art. 13 ustawy z dnia 18 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442 j.t.) podstawę wymiaru składek dla pracowników stanowi osiągnięty przez nich przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągnięty z tytułu zatrudnienia.

Ponadto zgodnie z art. 5 ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy składkowe, którymi są m.in. okresu zatrudnienia.

Biorąc pod uwagę, że w niniejszym postępowaniu J. K. (1) udowodnił wynagrodzenie otrzymane z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w latach 1971-2000, co doprowadziło do ustalenia wysokości jego emerytury na poziomie 2 049,73 zł, zaskarżoną decyzję należało zmienić i zaliczyć wnioskodawcy do wzrostu podstawy emerytury wykazane zarobki, z zastrzeżeniem nie zaliczenia wynagrodzeń, od których nie było obowiązku odprowadzania składek. W tym również zakresie odwołanie podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ §2 i 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.